

Lianne

LIANNE BRUINING-WIJNGAARDS (27) schrijft over haar leven met vitiligo. Reageren? Mail naar liannewijngaards@live.nl. Ze is ook actief op Instagram: [liannebruining](https://www.instagram.com/liannebruining).

JAARLIJKS IETS MEER ACCEPTATIE?

Mijn vitiligo en ik zijn geen vrienden en zullen dat ook nooit worden, vrees ik. Het hoort bij mijn lichaam en het lijkt zich nog steeds uit te breiden. Ik vind het niet mooi en dat gaat denk ik ook niet gebeuren. Wat bij mij in de afgelopen jaren wel is veranderd: ik schrik er niet meer van en ik sta er zelfs niet altijd meer bij stil. Als ik nu nieuwe mensen ontmoet, rinkelen niet direct mijn alarmbellen. Zelfs niet als ik vermoed dat zij vast heel vervelende dingen over mij denken. Ik kon altijd erg goed gedachten invullen voor anderen,

maar wat mijn vitiligo betreft is dat wel anders geworden. Waarom zouden mensen mij niet leuk vinden vanwege mijn vlekken?

Ik ben altijd wel even bang zodra het warmer wordt, de kleding weer korter en de huid bloter. Dan slaat die twijfel

toch een moment toe. Gaan mensen opnieuw schrikken? Ik werk in een winkel: zullen de klanten weer gaan staren? Komen er kinderen die heel fijn en oprecht aan mij vragen wat dit is? Kan ik ook dit jaar stevig in mijn schoenen (of slippers!) blijven staan? Het is en blijft een angst die terugkomt en dat is ook logisch. Maar tot nog toe kan ik eigenlijk wel zeggen dat ik de afgelopen zomers heel goed doorkwam. Al is dat nu terugkijkend wellicht makkelijk gezegd. Toch, het voelt voor mij ieder jaar weer alsof ik een ijsbad in moet springen, om vervolgens in een warmer bad te mogen gaan. Zo blijft het accepteren bij mij elk jaar terugkomen. Misschien komt er ook steeds een klein beetje meer acceptatie bij? Ik weet het niet.

Maar dan 'het accepteren' als geheel? Hoe dan? Geen idee,

ik heb geen keuze denk ik dan maar. Ik heb vitiligo en daar moet ik het mee doen. Ik heb het mezelf al erg lang moeilijk gemaakt en dat wil ik nu niet meer. Dit neemt niet weg dat het moeilijk is. Ik kan het wel willen, maar kan ik het ook echt? Heb ik mezelf niet alsnog stiekem al die jaren verstopt? Of is er echt verandering? We hebben jarenlang de zomers doorgebracht op een balkon met weinig zon. Nu zijn we verhuisd en beleven we komende zomer in de eigen grote zonnige tuin! Wat gaat dit met mij doen? Alleen al vanwege onze dochter zal ik veel meer buiten zijn.

Heb ik mezelf niet stiekem al die jaren verstopt?

Wel merk ik dat ik haar goed observeer. Als haar huid al iets lichter lijkt, schrik ik. Zal het? Nu al? Krijgt ze het ook? Tot nu toe lag dit dan

gewoon aan het licht, niks aan de hand. Maar ik ben er wel mee bezig. Als ik aan haar toekomst denk, zou er vitiligo bij kunnen horen. Ik zou het verschrikkelijk vinden. Niet omdat het haar minder mooi zou maken, wel omdat ze het daar moeilijk mee kan hebben. Moet ik me er al druk om maken? Misschien wel, maar ik probeer nu ook de keuze te maken dit niet te doen. Mocht ze ooit ook vitiligo krijgen, dan is dat zo. Dan bekijken we dat op het moment zelf wel. Ik hoop deze zomer gewoon weer te kunnen genieten. Dubbel genieten zelfs: van onze dochter en van onze tuin!

In 2012 deed Lianne mee aan het BNN-televisieprogramma *It gets better* waarin cabaretier Jan-Jaap van der Wal haar opzocht. De uitzending is nog te zien op www.vitiligo.nl.

TEKST: ARNOUD KLUITERS

Mijn
MOMENT

SHURBY ELOISE (55),
ARCHITECT IN NIEUWKUIJK
VITILIGO SINDS 2003.

Waarom is deze foto gemaakt?

"Alle eer gaat naar het foto- en rolmodel Winnie Harlow. De dag dat ik een documentaire over haar zag, was ik diepgaard. Haar boodschap: vitiligo hoeft helemaal niet erg te zijn, bekijk het positief! Ik sprak erover met mijn collega Erik Kooyman, hij is fotograaf: hoe maken we een mooie foto van mij met de focus op vitiligo?"

Wat motiveerde jou om dat te doen?

"In mijn eerste vitiligo-jaren verloor ik veel pigment. Mensen om me heen negeerden me opeens. Spullen werden op mijn bureau neergelegd als ik net even weg was, voorheen werden die nog persoonlijk overhandigd. Het prikkelde me om naar het buitenland te gaan voor een (blijvende) behandeling met vitamine D en lichttherapie. Hierdoor is nagenoeg al mijn pigment blijvend teruggekeerd."

Waarom sta je onherkenbaar op de foto?

"De foto draait niet om mijzelf. Er zijn genoeg beelden waarop mijn gezicht en ogen goed zichtbaar zijn, maar die vielen af. Want dat trekt de aandacht juist weg van de vitiligo. Bovendien blijft met deze foto het mysterie bestaan wie die man nou werkelijk is."

Maakt de shoot jou sterker?

"Inmiddels beschouw ik vitiligo als mijn 'merk'. Het pigment is zo goed als overal terug, op een paar witte vlekken op mijn vingers na. Daar wil ik van profiteren: veel mensen noemen mij inmiddels 'de architect met de witte vingers'. Dat contrast helpt me verder, ik wil vaker model zijn. Wat daarbij kan helpen: Erik heeft met deze foto onlangs een wedstrijd gewonnen!"

FOTO: ERIKKOORMAN.COM

Via deze site kunnen geïnteresseerden zich melden als ze zich ook op een bijzondere manier willen laten fotograferen.

Winnaar fotowedstrijd 'Contrast' van het fotoblad Zoom, december 2016.